

U dobru, zlu i koroni

Tamara Mudri

Svaki dan poslije posla prolazio bi svoju rutu. Prvo bi otišao u trgovinu. Uvijek je trebalo još nešto za smočnicu, koja je sad već postala dobro opskrbljena samoposluga. Sa sobom bi nosio svoju malu bilježnicu. U nju bi upisivao što mu još nedostaje (a da je na ovoj akciji), dok bi prekrižio ono što je zadnje dobio. Govorio bi kako se naučio pameti od prošlog vala korone tako da je u našoj samoposluzi bilo najviše WC papira i praška za pecivo. Nakon što bi sve potrpao u papirnatu biorazgradivu vrećicu, skrenuo bi i u ljekarnu. Imali smo dezinfekcijska sredstva svih vrsta i za sve površine. Jučer je bio sav sretan što je donio još jednu bocu Sanosil S003 sredstva za dezinfekciju površina i ruku, pakiranje od 1 litre i što ovaj put ljekarne nemaju poteškoća s nabavom istih. Donio je i još jednu kutiju medicinskih lateks rukavica, blago napudranih, S veličine.

- Bok, ljubice! Našao sam ti rukavice S veličine – razdragano mi je viknuo i protrljao dezinfekcijsko sredstvo iz dispnzera.

Htjela sam mu reći da mi je mogao donijeti i jedan *Normabel* da se smirim kad ga vidim koliko troši dezinficijensa na dan. Mlađe dijete je zaplakalo kad ga je ugledalo u hodniku. U hodnik je ušao u jednokratnim navlakama za cipele. Preko lica je imao najnoviju FFP2 NR masku koju si je nedavno naručio preko interneta. Kažem *sebi*, jer djeca i ja nosimo obične zelene za jednokratnu upotrebu. Ipak, on ide svaki dan na bojno polje, među viruse, bakterije i svakojake opasne mikroorganizme te je ključno kvalitetno se zaštititi.

Zatim kreće... Ustaljena ceremonija, precizna i razrađena u koracima, od kojih se svaki provodi studiozno i graciozno. Prvo je odložio vrećice na pod, zatim uzeo dezinficijens u spreju i dezinficirao ih. Cipele bi obrisao vlažnim dezinfekcijskim maramicama. Potom bi skinuo rukavice i bacio u smeće. Zatim bi vadio predmete iz vrećice i jedan po jedan prešpricao dezinficijensom prije nego bi ga odložio na njegovo mjesto. Onda bi odjeću koju je nosio skinuo sa sebe i ubacio u košaru za prljavo rublje. Naposljetku bi otišao oprati ruke, trljajući ih sapunom za dezinfekciju dobrih 15 do 20 minuta, kao kirurzi pred operaciju.

Sve je to trajalo neko vrijeme, dok sam ja pokušavala dovršiti ručak koji je trebao biti topao kad on stigne s posla i istodobno pomoći starijem djetetu dovršiti zadaću iz geometrije.

- Mama daj mi nonu! – vikalo je mlađe dijete iz boravka, dok sam ja nastojala prekratati roštiljke u tavici i nacrtati dva paralelna pravca.

- Molim te, donesi mi nonu! – vikala sam tražeći ga pogledom.

On je za to vrijeme stajao u gaćama i mjerio si temperaturu električnim toplomjerom.

- 36,9 stupnjeva na jednom uhu i 37,0 stupnjeva na drugom... – izbezumljeno će.

- A još sam bio vani, zar ne bi trebalo da sam hladniji nego inače?

Odlučila sam poklopiti kobasice jer su počele jako cvrčati, objasnila starijem djetetu da se paralelni pravci nigdje ne sijeku i otrčala po nonu.

On je dotle već treći put mjerio temperaturu, koja je opet bila drugačija.

- Znaš da je Ivica iz računovodstva otišao danas na testiranje. Garant je pozitivan. A ja sam sam se s njim prekjučer pozdravio na stepeništu. Odmah mi je bio čudan. - pojasnio je.

- Jel' možeš djetetu pokazati kako da s trokutom i ravnalom napravi paralelne pravce, pa da idemo jesti? - upitala sam ga u prolazu dok sam išla baciti nonu.

Nije čuo što sam rekla jer je već sjeo pred televizor da pogleda koliko je danas bilo zaraženih. Po županijama.

- 15 posto više oboljelih nego prošli tjedan. Osamsto ukupno! - derao se na televizor.

I dok sam ja namještala trokut da klizi niz ravnalo, jer "matematičar" nikako nije mogao shvatiti što znači paralelno, on je već na ogledalu proučavao svoje krajnike.

Odjednom se nemoćno stropošta na kauč hvatajući se za grlo.

- Šta ti kažeš, jel' da je malo crveno? – otvori usta i isplazi mi jezik. - A jutros sam i kašljao... znao sam... - bespomoćno zacvili.

Kobasice su malo zagorjele, pravci u geometrijskoj bilježnici nisu bili paralelni, a mlađi opet nije htio jesti sam.

- Jel' ga možeš nahraniti? - rekla sam više naredbodavno nego što sam pitala.

Postavljala sam stol i razmišljala da li bih sve stigla i da dan traje 30 sati.

Dok je on proučio koliko ima oboljelih po županijama, mi smo već pojeli. Onda se trgnuo i shvatio da se ručak već dobrano ohladio. Uzeo je one poluzagorene kobasice koje inače voli i nakon nekoliko zalogaja upitao: "Jesu to ljute?"

- Naravno da su tvoje ljute... - ljutito sam odbrusila dok sam prala suđe.

- Pa ja ništa ne osjećam?! - očajno je zavapio. - Izgubio sam okus i miris.

E, to ga je dotuklo. Nemoćno se spustio na kauč, kao da je izgubio i posljednju nadu.

Poslije nekoliko dana i nakon što se sam prijavio svojoj doktorici za testiranje, test je pokazao da je COVID-19 pozitivan. Kao general poslije duge i naporne bitke, u ratu koji je gubio, podigao je bijelu zastavu i predao se nadmoćnijem neprijatelju. Punih devet dana ležao je u krevetu polumrtav. Dani su prolazili, a on je imao sve simptome koje je tako studiozno proučavao posljednjih mjeseci. Pored glave mu je stajala njegova vjerna suputnica, mala bilježnica u koju je svaki dan bilježio tijek bolesti. Prva tri dana – temperatura, glavobolja i gubitak osjetila okusa i mirisa. Druga tri dana – začepljen nos, grlobolja i malaksalost. Zadnja tri dana – dijareja, otežano disanje i kašalj. Sve potvrđeno. S okusom i mirisom izgubio je i volju za život, ali srećom nije izgubio i apetit. Svaki dan sam uz jelo za nas morala praviti i dijetna jela za njega, što nije bilo baš lako s dvoje djece, u karanteni. Uz to sam mu posluživala svakojake čajeve s kojima se pravovremeno opskrbio. Jedan za imunitet, drugi za dišne puteve, treći za probavu. Kad sam se izgubila u herbariju, odlučila sam mu napraviti čaj od 12 biljaka (pa ću valjda jednu pogoditi). Već sam mu spremila i torbu za bolnicu zbog respiratornih teškoća u trećoj fazi, ali sanitet je očito smatrao da ima i kritičnijih pacijenata te su ga ostavili i dalje meni na skrb.

Zima je bila duga i hladna. Oporavio se i sada u svoju bilježnicu zapisuje tko je sve od obitelji i prijatelja prebolio koronu i kakve je imao simptome. Valjda pravi statistiku.

- Jel' znaš da je Ivica izgubio samo okus i miris, a nije imao ni temperaturu. Možda će kad dođe novi soj... – mrmljao si je u bradu.

I dalje nam svaki dan mjeri temperaturu i dezinficira nas kad dolazimo izvana.

Samo uzdahnem. Kako ono kažu: "... u dobru, zlu... i koroni."

Tamara Mudri

Rođena sam Vukovarka te ponosna što živim i radim u Vukovaru. U četrdesetima sam, sretno udana i majka dvoje djece. Po zanimanju sam dipl. pravnik, ali je pisanje oduvijek bilo moja tajna ljubav. S obzirom da mi je muž ipak prva ljubav, napisala sam ovu kratku priču njemu za Valentinovo. Čast mi je sa svojim prvim uratkom sudjelovati u jednom ovako lijepom događaju.